

Heti biztató üzenetek 11. – örömtök munkatársai akarunk lenni



„Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömtöknek, mivel szilárdan álltok a hitben.”

Szólhat-e a tanítás az örömről? Lehet-e az öröm a tanítás középpontjában? Természetesen igen, de azért ez nagyon csoportfüggő. Ideális esetben megvan az együttműködés, a bizalom, a nyitottság mindkét oldalon, s ilyenkor öröm is együttműködni. Ilyenkor háttérbe tud szorulni a hierarchia, kevésbé domborodnak ki a szerepek, a különbségek, s valamiféle csodás egységben működünk. Az egész valami álomszerű szépségben valósul meg. Nincsenek sérelmek, betalált mondatok, ami mindig eszünkbe jut, mikor egy helyiségbe zár bennünket a szükséges együttműködés munkahelyi helyzete. Nincs gyomortáji fájdalom. Nincs 10%-os szívfrekvencia növekedés. Gördülékenység van, s a buckákon is átmegyünk. Együtt. Közösségben.

Pál helyzete viszont nem ez. Sérelmezi, hogy Korinthusban a közösség egy része nem fogadta el Pál apostoli tekintélyét. Nem érezték azt, hogy jogában áll tanítani őket, mert nem hozza az isteni küldött sztereotípiáját. Nem olyan szuper-figura. Beteges, többször volt börtönben, s a testét sebhelyek borítják, botütések hegei, akár csak egy rabszolgának. Talán nem is olyan előkelő ember, mint állítja. Lehet, hogy csak egy szökött rabszolga, aki átver minket.

Ilyen és ehhez hasonló pletykák egybeszerkesztése az a vádirat, amire próbál felelni Pál. Pál, aki megsérült ebben a folyamatban. Fájdalmi vannak. Vívódik magában. Oda kellene menni. Szembe kellene nézni egymással. Rendezni kellene a sorokat. De közben akadályok adódnak. Újabb nehézség. Ígértem, hogy megyek, s nem rajtam múlt, de már terjed, hogy pontosan ennyire vagyok megbízható! Mennyire sértő, mennyire megalázó, mennyire méltatlan!

S mégis az nem megoldás, hogy jól helyrerakni őket. Megkérdőjelezni a hitüket. Mert itt nem a hitről van szó. Itt nem róluk van szó. Ezek nem gonosz és romlott és rosszindulatú emberek. Csak közénk ékelődött valami bizalomromboló erő. Erre tehát nem megoldás a leuralás. A leuralás nem visz előre. Az öröm visz előre. Ha azon dolgozunk, hogy haladjuk meg a köztünk történt töréseket és jussunk el az öröm megéléséig.

Advent is valahol erről szól. A nehézségek feltárásáról és meghaladásáról. Ez ugyan a szenvedés útja, a vége mégsem keserűség, hanem öröm. Mint valahol a gyógyulás is ez. Fájdalmaknak is akár a vállalása, hogy a végén megszabaduljak. Sokszor a Krisztussal való találkozásaink is ilyenek. Fájdalmasak és örömteliek. Fájdalmas, mert Jézus igazsága kimondja a bűnt, és örömteliek, mert szeretete meggyógyítja az életemet.

A hagyományos adventi gyertyaszínek is ezt az üzenetet erősítik. Három lila színű gyertya (lila a bűnbánat színe), s 1 rózsaszín (ami az öröm színe). Hit által eljuthatunk ide. Együtt és magunkban. Hiszen ez egy olyan belső út, ami bennem indul, egyfajta magamba tekintésként, monológként, s a vége, a gyümölcse a gyógyító dialógus. Istennel és egymással.

Adja Isten, hogy bárhol is tartanak kapcsolataink iskolánkban, csoportjainkban, lehessen örömmel teli a szívünk, mikor az ünnepbe majd Advent végén belépünk! Legyen áldott Adventünk!